

Fata blestemată

Are maica două fete:
 Pe cé mică-o deznerda,
 Pe cé mare-o blăstăma
 Nouă ai să nu-mplinea,
 Pân codru să pribega.
 Nouă ai nu ş-o-mplinit,
 Pân codru o pribegit.
 Ié afară o ieşit
 Şi pe flori le-o blăstămat:
 - Creşteți, flori, cât gardurile,
 Nu v-oi ciunta vârvurile;
 Creşteți, flori, și înflorii
 Că mie nu-m trebuiți
 Că eu tăt aşé m-oi duce
 Pân pădure de fag rară
 Şi m-oi fa' o coarbă neagră.
 Mândru ei o auzit
 Şi după ié o pornit;
 În pădure de fag rară
 S-o uitat în sus p-o crangă
 Ş-o văzut o coarbă neagră
 Ş-o-ntins pușca s-o împuște.
 Numa ié-aşé-o strigat:
 - Stăi, fărta(t), nu mă-mpușca
 Că am fost drăguța ta!
 - De mi-ai fost drăguță dreaptă
 Coboară-te-ncoa' p-o crangă!
 - Eu de-aici n-oi coborî
 Numa tri vorbe-oi grăi,
 Două vorbe de ibdire
 Şi una de despărțire.
 Pe tata nu l-ai văzut?
 - Pe tatî-to l-am văzut
 La o şatră ţigănească
 Murg negru să potcozească,
 După tine să pornească.
 - Tătuchii îi spune-aşé:
 Murg negru nu potcozea',
 După mine nu pornea';
 Pe mine nu m-a găsi,
 Zîua-s pasare-n văzduh,
 Noaptea-s mminune-n păduri;
 Aşé řuier voiniceşte,
 Nime nu se nădăieşte
 Ce-mminune-n codru este.
 De la Irina Iuga a Bdirăului, 44 ani, 1984.

Fratele otrăvit

Busuioc cu frunza lată
 Fosto-ş-i-o doi dragi odată,
 Nu ştiu cine s-o aflat
 Urăntre ei o ţipat
 Şi el de urătu ei
 S-o dus pe pădure deasă
 Tăt cîntând şi řuierând
 Ş-aiese vorbe zîcând:
 - Eu, mândruță, te-aş lua
 Dacă tu ai face-aşé:
 Pe frate-to-l otrăzé!
 Hei, tu, mândrioara mé,
 Du-te la noi după casă,
 Este o řerpoaică grasă,

Numărătoarea pe botă

Este un joc pentru băieți. Unul ia bota în mâna, ținând-o vertical; o aruncă unui alt băiat, care o prinde, iar de acolo o cuprind cu palma, pe rînd, chiar dacă-s mai mulți băieți, până la capătul de sus. Cel care nu mai are de ce prinde bota, „a ieşit din joc” sau „a pierdut”. Continuă, de la început, cei rămași în joc. Câştigă cel care prinde bota la capătul de sus. Se poate juca și fără aruncarea botei pentru a o prinde, însă, în general, se cunoaște lungimea botei și mai corect este să o arunce.

De-a liju

Se joacă sezând, în grup nu prea mare, cu un cuțit pe care trebuie să-l împlânte prin aruncare, „cu vîrful săncelei”, în pământ. Sunt diferite „figuri” - poziții - de aruncare:

- se ține cuțitul de vîrf și se aruncă, prin rotire, să se împlânte;
- se asează cuțitul pe dosul palmei, cu vîrful spre încheietura mâinii și, printr-un sfert de rotire, se aruncă;
- se pune cuțitul peste cele patru unghii ale degetelor cu pumnul închis, cu vîrful transversal pe degetul mare și, prin trei sferturi de rotire se aruncă să se împlânte.

Fiecare participant are dreptul la trei aruncări pentru o „figură”.

Parcurserea tuturor „figurilor” se notează cu puncte. Cine ajunge la numărul de puncte prestabilit, câştigă, în timp ce restul copiilor joacă să se decidă și ultimul clasat. Între timp, câştigătorul caută un spin, taie o surcică cât o jumătate de chibrit - acesta este lițul. Cel clasat ultimul este legat la ochi, timp în care se ascunde lițul, iar, după ce-ldezleagă, trebuie să-l caute. Găsirea e anevoieasă, dar și voioasă.

Alteori, bat lițul în pământ cu cuțitul, iar cel care pierde jocul, trebuie nu numai să-l caute, ci să-l și scoată cu dinții.

La botez

Cred că aveam aproape trei săptămâni.

După spusele mamei, a surorii mele și a nănașei, mă purta în brațe sora mea, Aurica. La un moment dat, chiar în fața casei, tatăl meu i-a zis surorii mele:

- Tu, fată! Du-te-napoi și coată o carte, să i-o punem la prunc în perină, să se facă intelectual (el era învățător).

Aurica, sora mea, care avea 14 ani, s-a întors în casă și i-a spus lui tatăl meu că n-a găsit repede o altă carte decât manualul ei de istorie.

- I bine, bun a fi și asta, a zis tata.

La biserică nu m-au „scăldat” în cristelnită, eram greco-catolici. Dar zvârcolindu-mă în brațele nașei, a ieșit la iveau din perină, carte de istorie. Preotul a zis:

- De ce nu i-ați pus în perină o Biblie, să se facă popă!

N-a fost să fie. Așa că, iată-mă, profesor de istorie.

Colecția **GHEORGHE I. BUTEANU**
 Cercul „Ethnos”, Satu Nou de Sus, 2002